

Όσιος Μακάριος Αλεξανδρείας, «Από πού τον έφερες αυτόν τον άσαρκο για να μας κατακρίνει; ή διώξε τον, ή όλοι εμείς θα φύγουμε»!

/ [Σοφίας Πατερικής Απαύγασμα](#)

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Αυτός [ο όσιος Μακάριος ο Αλεξανδρινός], όταν άκουσε ότι οι Ταβεννησιώτες έχουν υψηλή πολιτεία, αφού μεταμφιέστηκε και πήρε κοσμικό σχήμα εργάτη, πέρασε την έρημο, και σε δεκαπέντε μέρες ανέβηκε στη Θηβαΐδα.

Και αφού έφτασε στο ασκητήριο των Ταβεννησιωτών, ζητούσε τον ηγούμενό τους, Παχώμιο στο όνομα, άνδρα δοκιμότατο, που είχε προφητικό χάρισμα· απ' τον όποιο κρύφτηκαν άνωθεν τα κατά το Μακάριο.

Τον συνάντησε λοιπόν και του λέει: «Παρακαλώ σε, δέξου με στο μοναστήρι να γίνω μοναχός».

Του λέει ο Παχώμιος: «Λοιπόν, έφτασες σε γεράματα και δεν μπορείς να κάνεις άσκηση· οι αδελφοί είναι ασκητές και δεν μπορείς να βαστάξεις τους κόπους τους·

θα σκανδαλισθείς και θα φύγεις κακολογώντας τους».

Και δεν τον δέχτηκε ούτε την πρώτη ούτε τη δεύτερη, μέχρι επτά μέρες.

Κι αυτός, αφού κράτησε νηστικός, ύστερα του λέει:

«Δέξου με, αββά, και αν δεν νηστέψω όπως αυτοί και δεν εργάζομαι, διάταξε να με διώξουν».

Πείθει εκείνος τους αδελφούς να τον δεχθούν και είναι το σύνολο των μοναχών μιας μονής χίλιοι τετρακόσιοι μέχρι σήμερα. Μπήκε λοιπόν και, αφού πέρασε λίγος καιρός, έφτασε η Τεσσαρακοστή.

Και τους είδε να ασκούν ο καθένας διαφορετική πολιτεία· άλλον να τρώει κάθε βράδυ, άλλον κάθε δύο μέρες, άλλον κάθε πέντε, άλλον να αγρυπνεί όλη τη νύχτα και να κάθεται τη μέρα.

Αφού λοιπόν έβρεξε βλαστούς φοινίκων πολλούς, κάθισε σε μια γωνιά, και μέχρις ότου συμπληρώθηκαν οι σαράντα μέρες και έφτασε το Πάσχα, δεν άγγιξε ψωμί η νερό· δεν γονάτισε, δεν ξαπλώθηκε· έκτος από λίγα λαχανόφυλλα δεν δεχόταν τίποτα, κι αυτά την Κυριακή, για να φανεί ότι τρώει.

Και αν καμιά φορά έβγαινε για ανάγκη, γρήγορα πάλι επέστρεφε και στεκόταν χωρίς να μιλήσει σε άνθρωπο, χωρίς να ανοίξει το στόμα, αλλά πάντα εν σιωπή· εκτός δε από την καρδιακή προσευχή και το εργόχειρο με τους βλαστούς, δεν έκανε τίποτα άλλο.

Όταν είδαν λοιπόν οι ασκητές, εξεγέρθηκαν κατά του ηγουμένου λέγοντας:

«Από που τον έφερες αυτόν τον άσαρκο για να μας κατακρίνει; ή διώξε τον, ή να ξέρεις
ότι όλοι εμείς θα σου φύγουμε».

Όταν άκουσε λοιπόν τα της πολιτείας του, προσευχήθηκε στο Θεό, να του αποκαλυφθεί ποιος είναι. Και του αποκαλύφθηκε· και παίρνοντάς τον απ' το χέρι τον οδηγεί στην εκκλησία, μπροστά στο θυσιαστήριο και του λέει: «Έλα λοιπόν καλόγηρε· εσύ είσαι ο Μακάριος και μου κρύφτηκες. Πολλά χρόνια ποθούσα να σε δω. Σου χρωστάω χάρη για το ότι ταπεινώσες τα παιδιά μου για να μη μεγαλοφρονούν για την άσκησή τους. Πήγαινε λοιπόν στον τόπο σου· αρκετά μας οικοδόμησες· και εύχου υπέρ ημών».

Απόσπασμα από το βιβλίο «Λαυσαϊκή ιστορία», έκδοση Ιεράς Μονής Σταυρονικήτα Αγίου Όρους, 1980. Εισαγωγή, μετάφραση Μοναχού Συμεών.

<https://bit.ly/3D0gSQr>